

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: P. N.
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Mírov
P. O. Box 1, 789 53 Mírov

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2024, č. j. MSP-321/2024-OSV-OSV/2,
ve věci neposkytnutí informací,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) dne 13. 3. 2024 obrátil na Okresní soud v Olomouci s požadavkem na poskytnutí následující informace: *poskytnutí digitálního screenshotu v bezztrátovém formátu (nejlépe png) z ISAS formuláře SAM033V (výpis historie výstupního dokumentu) pro opatření č. j. 0 Nt 2101/2016-6, a to na email žadatele n.@c.cz (z něž již bylo o to samé žádáno).*
- Okresní soud v Olomouci žádost rozhodnutím ze dne 20. 3. 2024, č. j. 0 Si 98/2024-3 odmítl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11a InfZ. V rozhodnutí uvedl, že účel InfZ spočívá ve sledování záležitostí veřejného zájmu, nikoli v zájmu jednotlivce v jeho vlastních

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

záležitostech. Nesleduje-li postup žadatele účel zákona, jedná se o zneužití práva. Žalobce se na povinný subjekt opakovaně obrací s žádostmi, které se týkají pouze jeho osobních záležitostí (povinný subjekt uvedl demonstrativní výčet žalobcem podaných žádostí) a jejich účelem rozhodně není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. Dále uvedl, že požadovanou informaci má žalobce dlouhodobě k dispozici, protože mu ji povinný subjekt dne 2. 2. 2023 poskytl v listinné podobě, konkrétně šlo o vytištěný screenshot zmíněného ISAS formuláře k předmětnému opatření. Totožnou žádost žalobce učinil ještě dne 12. 7. 2023, avšak stejně jako nyní tuto žádost povinný subjekt odmítl s tím, že už byla žalobci poskytnuta. Povinný subjekt poukázal na to, že v takových případech je možné žádost odmítnout. Rovněž přihlédl ke konkrétním okolnostem případu a k množství žádostí podávaných žalobcem.

3. Žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu brojil odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalovaný ve shodě s povinným subjektem s odkazem na rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 65/2002-33 dospěl k závěru, že pokud již byla žadateli informace poskytnuta, může sice žadatel podat novou žádost o poskytnutí téže informace, povinný subjekt ji však může z tohoto důvodu odmítnout. Jelikož již byla žalobci stejná informace poskytnuta, postupoval povinný subjekt správně, když žádost odmítl. Jedná se o zneužití práva, proto byla namíste aplikace § 11a InfZ. Žalobce se opakovaně domáhal poskytnutí požadovaného dokumentu ve formě digitálního screenshotu v bezztrátovém formátu, nejlépe *png*. Povinný subjekt v řízení neuvedl, že by pro něj poskytnutí informace v této podobě představovalo nepřiměřenou zátěž. Nicméně při poskytování informací jde o poskytování obsahu a je nesporné, že z hlediska obsahového byla žalobci stejná informace již poskytnuta. Kopie poskytnutá žalobci byla čitelná. Povinný subjekt proto postupoval správně, byť se žalovaný pozastavil nad tím, proč žalobci informaci neposkytl, když jej to nadměrně nezatíží. Tato úvaha však byla vyslovena toliko nad rámec. Závěrem uvedl, že z pouhé skutečnosti, že žádosti žadatele jsou motivovány jen subjektivním zájmem, nelze dovodit zneužití práva. Při posuzování žádostí není možné zohledňovat důvod, pro který žadatel žádost podává. Tato skutečnost přichází do úvahy až při případném poměřování dvou kolidujících základních práv. Ani pouhá skutečnost, že žadatel podává velké množství žádostí, nepoukazuje bez dalšího na to, že žadatel zneužívá právo.
4. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že důvod pro odmítnutí neexistuje, protože mu požadovanou informaci již dne 2. 2. 2023 povinný subjekt poskytl v tištěné podobě. Vytisknutý screenshot však není totéž, co obrázek v elektronické podobě. Celý spor dle žalobce spočívá v tom, že dle § 4a InfZ se informace poskytuje ve formátu dle obsahu žádosti. Dle uvedeného ustanovení má povinný subjekt poskytnout informaci primárně v elektronické podobě (zasláním datového souboru obsahujícího požadovanou informaci), případně jiným způsobem, který umožňuje její účinné využití žadatelem. A právě o toto účinné využití jde. Povinný subjekt nikdy žalobci soubor neposkytl. Žalobce nesouhlasí s tím, že by dříve poskytnutá informace byla čitelná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zpochybnil závěr povinného subjektu o tom, že by ve věci šlo o zneužití práva, přesto nedovodil nezákonnost rozhodnutí povinného subjektu, které bylo zneužitím práva odůvodněno. Napadené rozhodnutí je dle žalobce rozporuplné.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí.

6. Žalobce v replice poukázal na základní zásady činnosti správních orgánů, na které při vyřizování žádostí o informace poukázal také Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 3339/20. Dále uvedl, že nerozumí tomu, proč mu povinný subjekt neposkytl požadovanou informaci v elektronické podobě.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. Předně krajský soud uvádí, že žalobce jako žalované označil oba správní orgány, které ve věci rozhodovaly. V případě žaloby proti rozhodnutí je žalovaný vymezen kogentně ustanovením § 69 s. ř. s., které stanoví, že *žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla*. Z kogentního způsobu určení žalovaného vyplývá, že pokud žalobce nesprávně označí žalovaného, může soud tuto vadu odstranit sám, aniž by bylo nutné žalobce k čemukoliv vyzývat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). Proto soud jako s žalovaným jednal toliko s Ministerstvem spravedlnosti, které vydalo napadené rozhodnutí. Skutečnost, že soud může příkazem nařídit povinnému subjektu poskytnutí informací, nezakládá účastenství povinného subjektu v soudním řízení správním. Citované ustanovení § 69 s. ř. s. ani InfZ tuto pravomoc soudu z hlediska účastenství nezohledňují.
9. Podle § 15 odst. 1 InfZ platí, že *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží*.
10. Ustanovení § 11a odst. 1 InfZ stanoví, že *povinný subjekt může odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit a) nátlak na fyzickou osobu, již se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).*
11. Krajský soud ve shodě se správními orgány uvádí, že pokud již byla na základě žádosti o informace žadateli poskytnuta informace, může povinný subjekt novou žádost požadující totožnou informaci odmítnout. Účelem InfZ totiž není opakované poskytování informací, které má žadatel již k dispozici (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 65/2002-33, č. 750/2006 Sb. NSS nebo ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007-75, č. 2202/2011 Sb. NSS). Zmíněné rozsudky NSS však tento důvod pro odmítnutí žádosti o informace nespojují se zneužitím práva, ale považují jej za faktický důvod pro odmítnutí žádosti. Žalovaný tak nesprávně tento důvod pro odmítnutí žádosti spojil s aplikací § 11a InfZ. Tato skutečnost však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože důvod pro odmítnutí žádosti o informace existoval a žalovaný s odkazem na něj správně rozhodl. Žalovaný jej toliko nesprávně subsumoval pod zneužití práva.
12. Navíc žalobce konkrétní námitkou ani nezpochybňuje, že by opakovaná žádost o poskytnutí totožné informace mohla být z popsanych důvodů odmítnuta. Stěžejní námitka

žalobce tkví v tom, že dříve žalobci nebyla požadovaná informace poskytnuta v elektronické podobě, nýbrž v podobě listinné, proto se nejedná o totožnou informaci. S tím ale krajský soud nesouhlasí. Ve věci je nesporné, že žalobci byl dne 2. 2. 2023 poskytnut v listinné podobě screenshot požadované informace. Žalobce má nepochybně pravdu v tom, že podle § 4a InfZ se informace primárně poskytuje způsobem podle obsahu žádosti. Je to tedy žadatel, kdo v první řadě určuje, jakým způsobem a v jaké podobě bude informace poskytnuta. Nicméně způsob poskytnutí informace a její podoba nejsou skutečnostmi, které by se jakýmkoliv způsobem dotýkaly totožnosti informace. Z ustanovení § 3 odst. 3 InfZ vyplývá, že informací se rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část zaznamenaný v jakékoliv podobě na jakémkoliv nosiči. Žalovaný správně uvedl, že z hlediska totožnosti informace je rozhodující obsah, nikoliv forma (podoba). Žalobce nezpochybňuje, že by mu byla dne 2. 2. 2023 poskytnuta obsahově totožná informace, pouze zmiňuje jinou podobu informace. Jiná podoba informace na totožnost informace však vliv nemá.

13. Krajský soud si je vědom toho, že informace poskytnutá v listinné podobě může být pro žadatele o informace v některých případech prakticky nevyužitelná (např. hodlá-li žadatel takovou informaci strojově zpracovat). Proto InfZ preferuje poskytnutí informace dle přání žadatele, přičemž upřednostňuje elektronickou podobu. Pokud není možné vyhovět požadavku žadatele, stanoví zákon, že je nutné zvolit takový způsob poskytnutí informace, který umožní její účinné využití žadatelem (srov. § 4a odst. 3 InfZ). Žalobce v žalobě akcentoval právě účinnost využití informace, ale již neuvedl, proč je pro něj dříve poskytnutá informace v listinné podobě nevyužitelná.
14. Účinným využitím ve smyslu § 4a odst. 3 InfZ je nutné rozumět takový způsob poskytnutí informace, při kterém bude zaručeno, že informace bude žadateli předána v podobě, ve které bude schopen se s jejím obsahem seznámit (srov. JIROVEC, T. In FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 292). Rovněž důvodová zpráva k novele provedené zákonem č. 222/2015 Sb., kterou bylo do InfZ vloženo ustanovení § 4a, uvádí, že by se mělo jednat o způsob poskytnutí informace, kterým se nesníží informační hodnota informace (srov. Poslanecká sněmovna PČR, 7. volební období, sněmovní tisk č. 395, dostupné na www.psp.cz). Rozhodně nelze s žalobcem souhlasit, že by dříve poskytnutá informace nebyla čitelná. Kopie této informace, kterou žalobce přiložil k odvolání, je bez sebemenšího problému čitelná. Z ničeho tedy nevyplývá, že by dříve poskytnutá informace byla pro žadatele nevyužitelná.
15. Lze tak uzavřít, že žalobce již v minulosti obdržel požadovanou informaci, byť v jiné podobě a že dříve poskytnutá informace je pro žalobce využitelná, proto správní orgány mohly jeho žádost odmítnout.
16. Krajský soud nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí bylo vnitřně rozporné. Jeho odůvodnění je logické a odpovídá výroku rozhodnutí. Žalovaný shledal zneužití práva toliko v tom, že žalobce žádal o informaci, která mu byla v minulosti poskytnuta, v ostatních ohledech, na které poukázal povinný subjekt, nikoliv. To bylo dle žalovaného dostačující pro věcné potvrzení rozhodnutí povinného subjektu. Tato úvaha není nikterak rozporná.
17. Žalobce se nemůže dovolávat základních zásad činnosti správních orgánů. Jejich aplikace není bezbřehá. Správní orgány dle názoru soudu adekvátně odmítly žalobcovu žádost o

informaci, kterou mu již v minulosti poskytly. Jak již soud uvedl výše, smyslem InfZ není opakovaně poskytovat informaci, kterou již žadatel od povinného subjektu získal. Základní zásady činnosti správních orgánů na tom nic nemění.

18. Odkaz na nález ÚS ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20 (N 125/106 SbNU 344) není přílehlavý, protože ÚS se v něm zabýval postupem povinného subjektu stran jeho požadavku na úhradu za poskytnuté informace, která dosahovala mimořádné výše. ÚS uvedl, že povinný subjekt mohl s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů komunikovat s žadatelem tak, aby jim poskytl bezúplatně alespoň část informací, tj. aby bylo alespoň částečně naplněno právo žadatelů na informace. ÚS zjevně řešil odlišnou situaci a nezabýval se situací, kdy žadatel o informace opakovaně žádá o tutéž informaci, která mu již byla poskytnuta. V případě žalobce již bylo jeho právo na informace naplněno v minulosti.
19. Jelikož krajský soud posoudil námitky žalobce jako nedůvodné, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 9. října 2024

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu